

תה"ג 56517/11/16 - ד' ב' נגד היועץ המשפטי לממשלה, באמצעות המחלקה לעניינים בינלאומיים

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט משה סובל

תה"ג 56517-11-16
המבקש

ד' ב'
ע"י ב"כ עו"ד עזריאל פרידנברג ועו"ד ד"ר דבורה אביטבול

נגד
המשיב

היועץ המשפטי לממשלה
באמצעות המחלקה לעניינים בינלאומיים
ע"י ב"כ עו"ד תום כהן

החלטה

1. עניינה של החלטה זו בבקשה **רביעית** שהגיש המשיב בהליך העיקרי (להלן - **המבקש**) לעיון חוזר בהחלטות בית משפט זה בדבר מעצרו ו/או החזקתו במשמורת שירות בתי הסוהר עד תום ההליכים (לרבות הליכי הערעור) הנוגעים לעתירת היועץ המשפטי לממשלה מיום 23.11.16 להכריז עליו בר-הסגרה לצרפת. ההסגרה מתבקשת לצורך המשך ריצוי יתרת שני עונשי מאסר שהושטו על המבקש בידי בתי משפט בצרפת בגין עבירות כלכליות בהן הורשע, וכן לצורך העמדתו לדין בצרפת בעבירה של בריחה ממשמורת חוקית (להלן - **עתירת ההסגרה**).

2. ביום 28.11.16 החלטתי לקבל את בקשת היועץ המשפטי לממשלה, והוריתי על מעצרו של המבקש עד למתן החלטה בעתירת ההסגרה. ערר שהגיש המבקש לבית המשפט העליון על החלטתי זו נמחק בהסכמה ביום 25.12.16 (בש"פ 9753/16, השופט נ' סולברג). ביום 9.2.17 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר, וזו נדחתה על ידי ביום 2.3.17. ערר שהגיש המבקש לבית המשפט העליון על ההחלטה בבקשתו (הראשונה) לעיון חוזר, נדחה ביום 9.4.17 (בש"פ 2466/17, השופט מ' מזוז). ביום 10.5.17 הגיש המבקש בקשה נוספת לעיון חוזר בהחלטת המעצר, וזו נדחתה על ידי ביום 17.5.17. ביום 4.9.17 ניתנה הכרעת בית משפט זה (השופט מ' יועד הכהן) בעתירת ההסגרה: בית המשפט הכריז על המבקש בר-הסגרה לצרפת, והורה על החזקתו במשמורת שירות בתי הסוהר עד להסגרתו בפועל, כאמור בסעיף 15 לחוק ההסגרה, תשי"ד-1954. ביום 15.10.17 הגיש המבקש ערעור לבית המשפט העליון על ההחלטה בעתירת ההסגרה. תחילה נקבע הערעור לשמיעה בבית המשפט העליון ליום 27.6.18, אך בהמשך נדחה מועד השמיעה (ביוזמת בית המשפט העליון בשל אילוצי היומן) ליום 9.10.18. ביום 10.1.18 (עוד כאשר היה קבוע בבית המשפט העליון מועד השמיעה המקורי, 27.6.18), הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית משפט זה בדבר החזקתו במשמורת עד להסגרתו. באותה בקשה טען המבקש לחלופי הזמן ולשינוי נסיבות מהותי מאז מתן החלטתי מיום 17.5.17 בבקשתו (השנייה) לעיון חוזר בהחלטת המעצר. בהחלטתי מיום 16.1.18 דחיתי את הבקשה. ערר שהגיש המבקש לבית המשפט העליון על החלטה זו נמחק ביום 25.2.18, לאחר שבאי-כוח המבקש קיבלו את המלצת בית המשפט העליון לחזור בהם מהערר (בש"פ 1439/18, השופט י' אלרון).

ביום 2.7.18 הגיש המבקש את הבקשה דנא, בה הוא שב ומבקש עיון חוזר בהחלטה מיום 4.9.17 בדבר החזקתו במשמורת עד להסגרתו. להגשת הבקשה קדמה עתירה שהגיש המבקש לבית המשפט הגבוה לצדק ביום 31.5.18 למתן צו "הביאס קורפוס" בשל היותו נתון במעצר בלתי חוקי (בג"ץ 4299/18). העתירה נדחתה בפסק דין מיום 24.6.18 נוכח קיומו של סעד חלופי בדרך של הגשת בקשה לעיון חוזר לבית המשפט המחוזי.

3. כעולה מהבקשה הכתובה ומטענות באי-כוח המבקש בדיון שהתקיים בפניי אתמול, גם במסגרת הבקשה הנוכחית שב המבקש ומעלה את השגותיו כנגד קביעותיו של בית משפט זה בהחלטה מיום 4.9.17 להכריז עליו בר-הסגרה. כך, סומך המבקש את בקשתו על שורה של טענות - עליהן מושתת גם ערעורו התלוי ועומד בפני בית המשפט העליון - המכוונות להצדקת החישוב שלו בדבר תקופת המאסר שנותרה לו לרצות בצרפת, ובדבר העונש לו הוא צפוי בצרפת בעבירה של בריחה ממשמורת. אלא שכבר קבעתי בהחלטה מיום 16.1.18 כי **"מקומן של טענות אלה הוא אכן בערעור, ולא ניתן לעשות בהן שימוש מקביל בהליך הנוכחי בו מתבקש עיון חוזר בהחלטה על החזקת המבקש במשמורת. בהליך הנוכחי, שאינו הליך ערעורי אלא הליך הנדון בפני אותה ערכאה שנתנה את ההחלטה מיום 4.9.17, נקודת המוצא היא כל מה שנקבע בהחלטה זאת"**. הוא הדין לטענת המבקש בדבר חוסר ההתאמה בין יתרת תקופת מאסרו בצרפת שצוינה בבקשת ההסגרה לבין מסמכים רשמיים של הרשויות בצרפת בהם, לדבריו, צוינה תקופה קצרה יותר; וכן לטענתו הנוספת בדבר אי-התקיימות תנאי ההדדיות. טענות אלה הוכרעו כולן בהחלטה בעתירת ההסגרה מיום 4.9.17 (פסקאות 15-16, 24-28), ומשכך נכללות בערעור שהניח המבקש לפתחו של בית המשפט העליון, ואין יכולות לשמש במקביל נימוק לעיון חוזר בפני הערכאה שנתנה את ההחלטה העומדת לערעור. פועל יוצא מהאמור הוא, שאין עילה לעיון חוזר בעטיים של הנימוקים הערעוריים אשר באמצעותם משיג המבקש על ההחלטה מיום 4.9.17. אף אין לומר כי מתקיימת עילה לעיון חוזר בדברים שאמרתי בהחלטתי האחרונה מיום 16.1.18 לגבי נימוקי הערעור, שכן לא הוכח כי לגבי דברים אלו **"נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה"**, כנדרש לשם הקמת זכות לעיון חוזר על פי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, החל גם בענייני הסגרה (סעיף 1(ג) לחוק; בש"פ 8523/07 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 4 (18.10.07); בג"ץ 4299/18 בלומברג נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 12 (24.6.18)).

ודוק: הודעת הדוא"ל של סגן התובע בצרפת מיום 24.4.18 היא אמנם מאוחרת להחלטתי מיום 16.1.18, אולם הודעה זו אינה אלא חזרה על העמדה אותה סגן התובע כבר הציג בימים 9.1.17 ו-17.1.17 במסגרת בקשת ההסגרה לבית המשפט בצרפת. עמדה זו של סגן התובע שימשה מסד לטיעון של המבקש בפני בית משפט זה במסגרת הדיון בעתירת ההסגרה, ואף נדונה לגופה בהחלטה בעתירה מיום 4.9.17 (פסקה 16). לפיכך גם בה אין להקים עילה לעיון חוזר, אלא גם היא אמורה להתברר במסגרת הערעור התלוי ועומד בפני בית המשפט העליון.

4. בהינתן שנקודת המוצא לבחינת הבקשה לעיון חוזר היא בקביעות הכלולות בהחלטה מיום 4.9.17 בעתירת ההסגרה - החלטה שלעת הזאת (וכל עוד לא החליט בית המשפט העליון אחרת) היא המחייבת - הרי גם אם נפחית מיתרת תקופת המאסר בצרפת את תקופת המעצר בו נתון המבקש בישראל עד כה (קרוב ל-20 חודשים), עדיין נותרה תקופת מאסר משמעותית אותה עשוי הוא לרצות בצרפת (עד שלוש שנות מאסר בגין ההליך הפלילי הצפוי בעבירה של בריחה ממשמורת, **בתוספת** שישה חודשי מאסר מתוך יתרת המאסר המקורית בת 26 חודשים שנותרה למבקש לריצוי בעת הימלטותו מצרפת). אמנם המבקש טוען כי יש לנכות מיתרת תקופת המאסר המקורית (26 חודשים) לפחות

שמונה חודשים בגין קיצורי עונש המקובלים בצרפת, וזאת בהתאם לעמדת הרשויות בצרפת שהוגשה לבית המשפט במסגרת הדיון בעתירת ההסגרה (לשיטת המבקש הניכוי הנכון גדול יותר ועומד על 11 חודשים). אלא שטענה זו נדחתה בהחלטה בעתירה מיום 4.9.17, תוך שנקבע כי "סוגיית הניכויים בהם עשוי המשיב לזכות בצרפת (האם ראוי לנכות וכמה לנכות) ראוי שתיבחן על ידי הרשויות המוסמכות בצרפת ואינה מעניינה של בית המשפט בישראל הדן בהליך ההסגרה" (שם, בפסקה 16). קביעה זו עולה בקנה אחד עם דבריו של בית המשפט העליון (השופט מזוז) בהחלטה מיום 9.4.17 בבש"פ 2466/17 בה נדחה עררו של המבקש על דחיית בקשתו הראשונה לעיון חוזר בהחלטת המעצר:

"העורר ביקש כאמור להגיש בבית משפט קמא חוות דעת לגבי הפחתות מינהליות הצפויות לו וכן לגבי העונש הצפוי לו בגין העבירה הנוספת, אך בית המשפט הדן בהליך העיקרי דחה את הבקשה. גם אני איני סבור כי במסגרת הליך זה עלינו לעסוק בחישובי הקיצין, דבר שממילא מסור לסמכותן ולשיקול דעתן של הרשויות בצרפת, ובוודאי באשר לעבירה של בריחה ממשמורת חוקית עליה טרם עמד לדיון. נקודת הייחוס צריכה להיות העונש המבורר והקצוב לעורר ולא חישובים וספקולציות על הפחתות כאלה ואחרות שעדיין לא נדונו ולא הוכרעו (השוו: ע"פ 2690/16 לוייה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.9.2016))."

מדובר אפוא בסוגיה שבית משפט זה סיים את מלאכת ההכרעה לגביה, והיא ממתנה עתה להכרעת בית המשפט העליון בערעור שבפניו. לפיכך, נקודת המוצא לדיון בבקשה דנא לעיון חוזר, היא הקביעה בהחלטה מיום 9.4.17 לפיה אין לקחת בחשבון את תקופת ניכוי העונש לה טוען המבקש. בכל מקרה, גם אם תילקח בחשבון תקופה זו, עדיין כאמור, נותרה למבקש תקופה משמעותית של עד שלוש שנות מאסר להן הוא צפוי בצרפת, בגין ההליך הפלילי העתידי בעבירה של בריחה ממשמורת.

5. המבקש טוען עוד כי דחיית הדיון בבית המשפט העליון לתקופה העולה על שלושה חודשים - מהמועד המקורי שנקבע לדיון ביום 27.6.18 ועד למועד הקבוע כעת לדיון ביום 9.10.18 - מהווה שינוי נסיבות וחלוף זמן ניכר, ולכן די בעובדה זו להצדיק עיון חוזר ושחרורו לחלופת מעצר. בהקשר זה שב וטוען המבקש - כפי שכבר טען בכל הבקשות שהגיש עד כה - כי לא נשקפת ממנו כל סכנה, וכי לנוכח התמשכות ההליכים בעניינו והקשר ההדוק שלו למדינת ישראל, היותו אזרח ותושב ישראל הנשוי לאזרחית ותושבת המדינה, והולדת בנם בישראל (בעודו שוהה בין כותלי הכלא) - הרי שהחשש להימלטותו מן הדיון פחת במידה רבה, המצדיקה את שחרורו למעצר בית. לדבריו, בהינתן שבית המשפט העליון הורה לא אחת לשחרר למעצר בית נאשמים בעבירות חמורות בהרבה מהעבירות הכלכליות בגיןן הוא נדון למאסר בצרפת (עד כדי כך שאפילו נאשמים ברצח שוחררו לעתים למעצר בית), יש להורות בקל-וחומר על מעצר בית במקרה שלו.

דין הטענה להידחות. כפי שכבר ציינתי, טענה זו הועלתה על ידי המבקש בכל בקשותיו הקודמות, ונדחתה הן על ידי בית משפט זה והן על ידי בית המשפט העליון. ההחלטות שדחו את הטענה נימקו זאת בנסיבות הקונקרטיות של המבקש, אופן התנהלותו מאז הימלטותו ממשמורת בצרפת ועד ללכידתו בישראל שנה לאחר מכן, וכן ייחודו של הליך ההסגרה. לאור כל אלה נקבע פעם אחר פעם כי אין מנוס מהותרת המבקש מאחורי סורג וברח לשם הבטחת מטרת המעצר של

מניעת הימלטותו הנוספת מן הדין, שאם תתרחש תגרום לא רק לסיכול הליך ההסגרה אלא גם להפרת התחייבויותיה של מדינת ישראל במישור הבינלאומי. כך למשל ציינתי בהחלטתי מיום 28.11.16:

"בענייננו, העילה המרכזית למעצרו של המשיב היא חשש ממשי להימלטותו מן הדין. חשש זה מתעצם במיוחד נוכח הימלטותו של המשיב מצרפת לישראל במהלך ריצוי עונש מאסר, כאשר לא עומדת לו עוד חזקת החפות; ונוכח יכולותיו של המשיב לנוע ברחבי העולם באופן בלתי חוקי לכאורה, תוך טשטוש עקבותיו. זאת, מאחר שהמשיב נכנס לישראל בדרך בלתי ידועה, מבלי שקיים תיעוד על כך בתעודות שהוצאו לו כדין. חשש ממשי זה להימלטות המשיב אינו מוצא מענה מספק גם בתנאי השחרור המחמירים שהוצעו על ידי בא-כוחו במהלך הדיון, נוכח החשש כי מדינת ישראל עלולה לעמוד במצב בו לא תוכל לקיים את התחייבותה הבינלאומית כלפי צרפת להסגיר לידיה את המשיב לצורך המשך ריצוי עונשו שם, ושפיטתו על העבירה החדשה".

קביעה זו אושרה על ידי בית המשפט העליון (השופט מזוז) עת נדחה הערר שהגיש המבקש על דחיית בקשתו הראשונה לעיון חוזר בהחלטת המעצר:

"החלטת בית משפט קמא מיום 28.11.2016 על מעצרו של העורר עד למתן החלטה בעתירה להכריז עליו בר-הסגרה, יסודה בחשש להימלטות העורר, וזאת בעיקר נוכח בריחתו של העורר ממשמורת חוקית בצרפת וכניסתו לישראל בדרך בלתי ידועה. בהליך הסגרה שיסודו בבריחת האסיר המבוקש ממאסרו, סכנת ההימלטות היא אינהרנטית ומוכחת מעצמה. יתרה מזו, השיקולים שהביאו מלכתחילה את העורר להימלט ממאסרו בצרפת תקפים לכאורה גם כיום. אמנם לטענת העורר תקופת מעצרו בישראל (קרוב ל-5 חודשים) צפויה להיות מופחתת מיתרת מאסרו, אך כנגדה הוא צפוי לענישה נוספת בגין עבירת ההימלטות" (פסקאות 14-15 להחלטה בבש"פ 2466/17).

כשם שחלוף הזמן לא הקהה את חשש ההימלטות בעת שניתנה כל אחת מההחלטות הקודמות - של בית משפט זה ושל בית המשפט העליון - בהן נדחתה בקשת המבקש להשתחרר לחלופת מעצר, כך אין בחלוף פרק זמן של כשלושה חודשים נוספים מאז המועד המקורי שהיה קבוע לדיון בערעור המבקש בבית המשפט העליון ועד למועד הדיון הנדחה, כדי להקהות את חשש ההימלטות ולאפשר הסתפקות במעצר בית. נהפוך הוא. כפי שצינתי בהחלטתי האחרונה מיום 16.1.18:

"כיום, לאחר שהוחלט בעתירת ההסגרה להכריז על המבקש בר-הסגרה לצרפת, לא זו בלבד שההצדקה להמשך המעצר לא נחלשה, אלא היא אף התחזקה. על כך נאמר בבש"פ 6348/09 אוזיפה נ' מדינת ישראל (19.8.09) כי השיקולים 'בדבר החשש להימלטות מן הדין ובדבר התחייבויותיה הבינלאומיות של מדינת

עמוד 4

ישראל, מקבלים משנה תוקף ככל שמתקדמים הליכי ההסגרה, ובפרט לאחר שהמבוקש כבר הוכרז בר-הסגרה' (שם, פסקה 8). ועוד נאמר כי 'הדברים מדברים בעדם. דעת לנבון נקל, כי ככל שלכאורה קרב יום ההסגרה, כן יגבר הדחף להימלטות' (בש"פ 1163/11 פרקופץ נ' מדינת ישראל (7.3.11) פסקה ט"ו; ראו עוד בש"פ 4422/03 כהן נ' היועץ המשפטי (29.5.03) והאסמכתאות (שם). עד כדי כך, שהכרזתו של אדם בר-הסגרה עשויה להוות נסיבה חדשה המצדיקה שינוי בהחלטה קודמת בדבר הימצאותו בפיקוח אלקטרוני טרם ההחלטה בעתירת ההסגרה... (בש"פ 5745/16 בן משה נ' מדינת ישראל (4.8.16) פסקאות 9, 11). בדומה לכך נקבע בבש"פ 6348/09 (לעיל) כי - 'ההכרזה על העורר כבר-הסגרה מגבירה את החשש להימלטותו מן הדין ומקובלת עליי בהקשר זה קביעתו של בית משפט קמא כי חשש זה מתעצם נוכח עברו הפלילי, הכולל בין היתר זיוף דרכון והתחזות כאחר וכן ניסיון לעבור בין מדינות תוך שימוש בדרכון של אדם אחר... בשל כל הטעמים המפורטים לעיל לא מצאתי מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא לפיה משהוכרז העורר בר-הסגרה יש להורות על השמתו במשמורת ואין להסתפק עוד בחלופת המעצר שנקבעה בעניינו בעת בירור בקשת ההסגרה'. ואם כך הוחלט לגבי מבוקש בהליכי הסגרה שבעת בירור עתירת ההסגרה היה משוחרר לחלופת מעצר, לא כל שכן שאין מקום לעיין מחדש בהחלטה שהורתה על המשך החזקת המבקש מאחורי סורג ובריא לאחר שלכל אורך תקופת בירור עתירת ההסגרה הוא היה נתון במעצר בשל חשש להימלטותו מן הדין".

ההחלטות אליהן הפנה ב"כ המבקש, בהן נאשמים או מבוקשי הסגרה שוחררו למעצר בית, לא עסקו במי שנמלט בעבר ממשמורת חוקית, לא כל שכן במי שלא שב מחופשה בעיצומו של ריצוי עונש מאסר ונמלט למדינה אחרת. ממילא הנדון אינו דומה לראיה. ואשר לבש"פ 6434/10 היועץ המשפטי לממשלה נ' בן חיים (2.9.10) - בהחלטתי מיום 28.11.16 (פסקה 16) אבחנתי בין אותו מקרה למקרה של המבקש. לכן גם באסמכתא זו אין לבסס עילה לעיון חוזר.

6. לאור כל האמור, הבקשה לעיון חוזר נדחית.

המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים (בהסכמתם).

ניתנה היום, כ"ז תמוז תשע"ח, 10 יולי 2018, בהעדר הצדדים.

משה סובל, שופט